

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Kolmas kirja

RAITA JAUHIAINEN

Allianssi.125

Terra Unionia

Kolmas kirja

Raita Jauhiainen

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Kolmas kirja

1. painos

© 2015 Raita Jauhiainen

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789523185210

Kansi ja taitto: Raita Jauhiainen

1.

Maisema ikkunan takana vaihtui toiseen junan jatkaessa tasaista kiitoaan Terra Unionian pääradalla. Lena ei ollut koskaan matkustanut junassa näin pitkää matkaa, saati koskaan näille seuduille asti. Hän oli nyt pohjoisessa, Terra Unionian osassa, jota hän ei tuntenut.

”Seuraavana Simus”, kuului, ja se ilmaisi matkan päättymistä.

Lena laittoi genaksonin takaisin rintataskuunsa ja katsoi ikkunan taakse avautuvaa maisemaa. Samassa loputon metsäinen maisema muuttui, kun juna hidasti ja saapui Simuksen aseman eteen. Asema oli pieni, olihan Simus yksi pienimmistä paikkakunnista Pinian sektorilla. Asemalla oli vain kolme laituria, jotka jäivät vaaleiden pylväiden lomaan. Pylväät kannattelivat lasikattetta, joka näytti muodostuvan lukemattomista pylväistä lähtevistä teräsrakenteista. Oli kuin vaaleat pylväät olisivat olleet puita, joiden oksat kaartuivat asemalaitureiden ylle. Asemalla seisoskeli kourallinen naisia ja lapsia. Ehkä osa heistä oli nousemassa junaan ja loput odottamassa perhettä ja ystäviään.

Lena astui junasta viileään iltaan ja katseli ympärilleen. Hän ei tiennyt Simuksesta enempää kuin oli ehtinyt paikasta junamatkan aikana lukea. Ennen tätä iltaa Pinus oli ollut koko Terra Unionian pohjoisin kaupunki, jossa hän oli vieraillut. Hän oli kuitenkin tullut oikeaan paikkaan. Häntä odotettiin täällä.

Asemalle ystäviään ja sukulaisiaan vastaan tulleet ilahtuivat tuttujen kasvojen näkemisestä. Lasikatteen alla alkoikin kaikua iloisten huudahdusten ja tervehdysten helinä. Simuksesta lähtevät katosivat taas junaan, joka ei viipyisi asemalla kauaa. Pian Lena olikin ainoa, joka seisoi yhä aloillaan asemaa ihmetellen. Viimein junakin hänen selkänsä takana nytkähti liikkeelle, eikä kestänyt aikaakaan, kun sen valot vetäytyivät vaaleiden pylväiden lomasta ja katosivat illan hämärään.

Lena nosti kädet lanteilleen ja katsoi yksinäistä asemarakennusta lasikatteen laidalla.

”Tervetuloa Simukseen”, hän tokaisi hiljaa.

Lena hengähti syvään ja lähti tarpomaan kohti asema-alueen takaa pilkistäviä Simuksen rakennuksia. Ne muutamat ohikulkijat, jotka hänen reitilleen aseman jälkeen osuivat, katselivat häntä uteliaina. Lena päätteli, että syy oli hänen ruskeassa rajavartijan univormussaan. Paikallisten uteliaisuus häntä kohtaan kuitenkin yllätti hänet. Simus sijaitsi lähellä rajavyöhykettä, joten hän oli olettanut rajavartijoiden sekä oleskelevan paikkakunnalla että liikkuvan Simuksen kautta rajavyöhykkeelle. Ohikulkijoiden katseet antoivat kuitenkin ymmärtää toisin. Ehkäpä pohjoisrajalla partioivat rajavartijat suosivat Simuksen naapuripaikkakuntaa Litseaa, joka sijaitsi noin parinkymmenen kilometrin päässä idässä. Lähin raja-asema sijoittui nimittäin melko tarkasti Simuksen ja Litsean väliin.

Lounaasta tuuli navakasti. Se oli pian alkavan syksyn ensimmäisiä merkkejä. Lena nosti kauluksen pystyyn ja työnsi kädet taskuihinsa. Jossain lähellä haukkui koira, jolle toinen pian vastasi. Muuten paikkakunta oli hiljainen, lähes autio. Tuntui kuin aikakin olisi hidastunut näillä tyhjiillä kaduilla. Lena ei tiennyt mitä oli odottanut Simuksessa näkevänsä, mutta se ei ollut tätä. Taurusia oli täynnä Simuksen kokoisia pieniä paikkakuntia, mutta niillä jokaisella oli selkeä tarkoitus. Taurusian taajamat olivat kasvihuoneiden ja viljelysten keskittymiä, ja siksi niitä oli suhteellisen monta ja lähekkäin toisiinsa. Mitä väki teki täällä, pohjoisessa? Miksi Simus oli päätynyt Terra Unionian kartalle? Miten kukaan oli keksinyt asuttaa tämän alueen alun perinkään?

Lena havahtui kapea-alaiseen näkökulmaansa. Hän tajusi tarkastelevansa Simusta omien rajoitustensa kautta. Hän oli vieras täällä, kuten niin monessa muussakin terraunionialaisessa paikassa. He olivat Anamonan kanssa asuneet ja kasvaneet Avenassa, eikä heidän äitinsä ollut koskaan nähnyt tarpeelliseksi viedä heitä muualle, vaikka he olivat sitä Anamonan kanssa useasti pyytäneet. Jos he olivat päässet matkustamaan Avenan rajojen ulkopuolelle, heidät oli vienyt sinne oppijainpiiri opetustarkoituksessa. Äiti ei ollut suostunut liikkumaan kodin ja kasvihuoneen väliltä mihinkään. Lena muisti yhä, kuinka epäreilulta se oli hänestä tuntunut. Hän olisi halunnut olla kuten muutkin lapset. Kun muut perheet kiersivät maata aina tilaisuuden tullen, he olivat pysytelleet kotona. Hän ei siis päässyt yllättymään äitinsä suuttumuksesta, kun hän oli kertonut tälle lähtevänsä Avenasta rajavar-

tioston koulutukseen. Samasta syystä äiti oli yrittänyt pitää Pinuksesta haaveilevan Anamonankin Avenassa ja onnistunutkin siinä harmillisen kauan.

"Rajavartiostoon?" hän muisti äitinsä tuhahtaneen. *"Sinä ja sinun oikeusi. Katsotaan nyt kuinka kauan tuollainen päähänpisto kestää."*

Rajavartiosto ei ollut kuitenkaan ollut mikään päähänpisto, vaikei hänestä ollut tullut niin täydellisesti työnsä omistautunutta rajavartijaa kuin monesta muusta vuosikurssilaisesta. Ehkä se johtui siitä, että rajavartiosto oli ollut hänen paras keinonsa päästä pois Avenasta. Työssä oli houkuttellut myös mahdollisuus päästä Taurusian sektorin ulkopuolellekin. Niin oli tapahtunut. Kun hänet oli hyväksytty koulutukseen, hän oli ensimmäisenä muuttanut Ursavian sektorille ja viettänyt siellä pari vuotta. Ja vaikka hän oli työt aloittaessaan aina partioinut maan etelärajalla, hän oli kuitenkin päässyt myös Ursavian sektorin puolelle. Tämä oli kuitenkin hänen ensimmäinen kertansa pohjoisessa. Hän ei ollut tosin tullut tänne rajavartioston määräyksestä, vaikka univormussaan kulkikin.

Se, mikä vaikutti Simuksen tiheimmin asutetulta ydinalueelta, jäi nopeasti Lenan taakse, ja hän saapui metsätielle. Metsä suitsi hieman tulevaa syksyä enteilevää tuulta, mutta se myös taittoi illan hämäryyden pimeään. Tämä ei ollut Lenalle mieluisin vuodenaika. Hän ei pitänyt pimeästä eikä varsinkaan sateista. Rajalla partiointikin oli pimeällä huomattavasti ikävämpää. Tänä syksynä hän ei tosin pelännyt enää hirundalaisia, kuten vielä vuosi sitten, vaan pimeys asetti hänelle täysin uudenlaisia haasteita. Kun he kohtasivat Lun kanssa pimeän aikaan, heidän oli myös pysyteltävä pimeässä. Ylilennon takia Terra Unionian rajaa valvottiin yhä tehostuneesti, joten metsästä kajahtava valo saattoi kantautua sellaisen kutsumattoman terraunionialaisen rajavartijan silmiin, joka hänen vastuualueellaan ei ollut vielä ennen ylilentoa partioinut. Yhteisen ajan viettäminen Lun kanssa oli alkanut käydä koko ajan yhä vaikeammaksi, ja se oli alkanut kiristää heidän molempien hermoja.

Lena karisteli Lun hetkeksi mielestään ja katseli ympärilleen. Metsä synkeni ja hän pysähtyi. Hän tunsi olonsa aavistuksen epävarmaksi. Oliko hän tullut oikeaan paikkaan? Hän kaivoi rajavartijan perusvarustukseen kuuluvan karttansa ja avasi sen, jolloin kartta automaattisesti aktivoitui. Kartta päivitti sijaintitietonsa eteläisen rajavyöhykkeen sijasta pohjoiseen, ja Lena suurensi kuvaa. Hän totesi olevansa paikassa, jonne hänet oli pyydetty. Täällä ei kuitenkaan ollut ketään. Oliko hän siis liian aikaisessa vai kenties myöhästynyt?

"Siinähan sinä olet", kuului samassa, ja Lena oli vähällä säpsähtää.

"Älä säikyttele", hän naurahti ja kääntyi kohti puun takaa ilmestyvää Lemmusta.

”Oletko valmis?” mies kysyi.

”Totta kai olen”, Lena vakuutti ja taitteli kartan työntääkseen sen takaisin taskuunsa. ”Mennään.”

Lemmus astui tielle ja viittoi häntä mukaansa samalla, kun lähti tarpomaan syvemmälle kohti asumatonta seutua. Lenasta vaikutti siltä kuin Lemmus olisi tiennyt täsmälleen mihin oli matkalla, ja syytä olikin. Mikäli hän oli ymmärtänyt oikein, tämä ei ollut Lemmuksen ensimmäinen kerta näillä tienoilla.

”Menikö matka hyvin?” Lemmus kysyi.

”Ihan hyvin.”

”Kerroitko siskollesi tulevasi tänne?”

”Kerroin. Hän pyysi olemaan varovainen.”

”Se on tarkoitukseni.”

”Kuinka pitkä matka meillä on edessä?”

”Kaksi, kolme kilometriä”, Lemmus kertoi.

Lena nyökkäsi. He saapuisivat määränpäähän vajaassa puolessa tunnissa, mikäli Lemmus pystyi pitämään yllä yhtä ripeää tahtia kuin nyt. Miehen nopeat askeleet kielivät hyvästä peruskunnosta, joka tulisi pian tarpeen. Jos Lemmus oli ollut viesteissään rehellinen, heillä olisi edessä pitkä taival. Jakaminen oli edellytys alkavan reissun onnistumiselle.

He eivät vaihtaneet kulkiessaan montaa sanaa, mistä Lena osasi olla kiittollinen. Metsän varjoissa saattoi oleskella paikallisia, ja hän halusi välttää ylimääräisen huomion herättämistä. Onneksi hiljaisuus heidän välillään ei ollut kiusallista vaan luontevaa. Oli helpottavaa vain olla ilman odotusta seurallisuudesta. Ehkä hän oli perinyt hiljaisuutta arvostavan piirteensä äidiltään, joka oli erottunut muista avenalaisista nauttiessaan työskentelystä omassa rauhassa. Kyseessä ei ollut arvostettu luonteenpiirre, sillä teraunionialaisuuteen kuului avoimuus ja seurallisuus. Hän oli kuitenkin alkanut rajavartiostossa ymmärtää äitinsä halua vetäytyä muista, ja Lun ilmestyttyä hänen elämäänsä ymmärrys oli vain syventynyt. Tärkeimmät asiat saattoivat olla usein sellaisia, jotka halusi pitää omana tietonaan.

Lemmus kääntyi kapealle polulle, joka erottui tienreunasta vain vaivoin. Lena seurasi miehen kannoilla ja alkoi kulkiessaan ihmetellä, kuinka jo valmiiksi syrjäisen Simuksen tienoot kävivät yhä vain syrjäisemmiksi. Samassa Lena erotti viereisen tiheikön takaa vanhan kivimuurin. Se oli rinnemuuri, jonka rakenne oli alkanut pettää. Kuluneet vuodet olivat irrottaneet muurista jo muutamia kiviä, ja läheiset pensaat olivat saaneet työnnettyä juurensa sen rakenteisiin.

”Olemmeko jo lähellä?” Lena kysyi.

”Olemme”, Lemmus vastasi hiljaa.

Lemmus astui tiheikköön ja raivasi itselleen reitin muurin luokse. Lena sytytti rannevalonsa ja huomasi, kun Lemmus nosti taskustaan kääntöveitsen, jolla hän alkoi rapsuttaa muurin kiveä irti. Se irtosikin yllättävän helposti, mikä alkoi kiinnostaa Lenaa. Hän astui lähemmäs ja huomasi, kun Lemmus löysi jotain irrotetun kiven takaa.

”Mitä nyt?” Lena kysyi.

”Tarkistan, että voimme jatkaa huoletta eteenpäin.”

”Miten?”

Lemmus kääntyi ja näytti hänelle pienen luumun kokoista laitetta, jossa vilkkui sinertävä merkkivalo. Lena arveli sen olevan jonkinlainen lähetin-vastaanotin.

”Mikäli joku on löytänyt, paikan, jonne olemme menossa, ja päässyt sinne luvatta, tämä pieni vehje vilkuttaisi keltaista.”

”Minne me siis olemme oikeastaan menossa?”

Lemmus naurahdi ja asetti laitteensa takaisin muurin kivenkoloon. Hän työnsi kiven pakoilleen, palasi tiheikön läpi polulle ja viittoi sitten Lenaa mukaansa. He jatkoivat matkaa sattumanvaraiselta tuntuva reittiä pitkin. He eivät enää kulkeneet polulla vaan jotain Lemmuksen epämääräistä reittiä pitkin, joka oli tallessa miehen muistissa. Viimein he saapuivat metsänreunaan, jonka takaa avautui suuri aukea.

”Onko tämä vanhaa peltomaata?” Lena kysyi.

”Ei täällä ole mitään viljelty. Täällä on ollut aikoinaan asutusta.”

”Rakennuksia?” Lena kummasteli. ”Niistä päivistä on täytynyt kulua aikaa.”

Aukealla ei nimittäin ollut mitään. Lena ei nähnyt maastossa painaumuksia vanhoista kulkureiteistä, saati muusta infrastruktuurista. Aukea vaikutti täysin luonnonvaraiselta.

”En näe ketään”, Lemmus tokaisi.

”En minäkään”, Lena sanoi. ”Pitäisikö meidän nähdä?”

”Ei”, Lemmus tokaisi. ”Mennään sitten.”

He astuivat puiden siimeksestä aukealle, ja Lena tunsu taas tuulen voimistuvan. Tuulen humina olikin ainoa ääni, jonka hän kuuli Lemmuksen liikkemisen lisäksi. Paikan täyttävä hiljaisuus oli samalla sekä rauhoittavaa että kiehtovaa. Hänestä tuntui kuin he olisivat astuneet alueelle, jonne heillä ei ollut lupaa mennä. Ilmassa väreili unohdus, vihje siitä, ettei aukealle haluttu enää tulla. Syystä taikka toisesta paikka oli hylätty.

Samassa Lena tunsu poskelleen putoavan vesipisaran. Hän katsoi taivasta näkemättä tähtiä, kun hänen poskelleen putosi toisenkin pisara.

”Alkaa sataa”, Lena huokaisi ja kaivoi genaksoninsa.

Hän aktivoi laitteen näytön ja haki sääseurannan. Sen mukaan maan pohjoisosaan saapui runsaita sateita, jotka kestäisivät parista tunnista kolmeen.

”Pääsemme pian sateensuojaan”, Lemmus vakuutti.

”Kuinka pian?” Lena kysyi, sillä hän ei nähnyt tyhjällä aukealla ensimmäistäkään suojaa.

”Pian. Nyt on kuitenkin syytä varoa sitä, mihin astuu”, Lemmus ilmoitti.

”Kulje mieluiten perässäni ja sovita askeleesi minun askeliini.”

”Miksi?” Lena kummasteli.

”Ei tallota sieniä”, kuului. ”Siitä jäisi vain jälkiä, että täällä on käyty, ja sitähän me emme halua.”

”Emmekö?”

”Emme.”

Lena tarkkaili mihin Lemmus astui ja mitoitte askeleensa sen mukaan. Samassa hän erotti maassa suuren joukon vaaleita, hieman laikukkaita sieniä. Rannevalon ja genaksonin valaistuksessa niitä erottui niin pitkälle kuin hänen silmänsä hämärässä kantoivat. Lena ei ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa.

”Mitä sieniä nämä ovat?” hän kysyi.

”Prik-sieniä. Älä koske niihin.”

”Tiedän, tiedän. Me emme halua jättää itsestämme jälkiä.”

”Ja myös siksi, että ne polttavat.”

”Polttavat?” Lena ällistyi. ”Niin kuin nokkoset?”

”Paitsi kivuliaammin. Kai sinä tiedät, mitä prik-sienet ovat?”

”En tiedä”, Lena vastasi rehellisesti.

”Prik-sieniä käytetään maaperän puhdistamiseen. Ne sietävät jopa radioaktiivisuutta, koska ne saavat siitä energiaa. Kasvaessaan ne puhdistavat maata myrkyistä.”

”Olen kyllä kuullut, että tällaisia sieniä on olemassa ja että niitä käytetään, mutten ole koskaan nähnyt niitä.”

”Harva on. Terra Unionian maaperä on niin puhdas, ettei prik-sienille ole enää suurta tarvetta. Sieniä kuitenkin viljellään kaiken varalta.”

”Onko tämä paikka siis saastunut?”

”Kyllä.”

”Ja toit minut tänne?!” Lena kivahti. ”Mikäli satut muistamaan, olen rasakaana.”

”Muistan, ja siksi meidän on syytä pitää vauhtia”, Lemmus sanoi. ”Puhumattakaan siitä, että sade yltyy.”

”Mikset varoittanut minua aikaisemmin?”

”Miksi olisin? Meidän tarkoituksenamme ei ole jäädä tänne oleskelemaan pidemmäksi aikaa”, Lemmus rahoitteli. ”Pidetään sadetta ja jatketaan sitten eteenpäin.”

”Kuinka pitkälti meillä on vielä matkaa?”

Samassa Lemmus pysähtyi.

”Ei enää metriäkään”, kuului.

Mies katsoi häneen olkansa yli ja virnisti. Lena vastasi hänen katseeseensa kulmiaan kurtistaen, kunnes alkoi vilkuilla ympärilleen. Oliko Lemmus toisissaan? He olivat kirjaimellisesti keskellä *ei mitään*.

”Olemme aukean keskellä valkoisten sienten saartamana”, Lena huomautti. ”Täällä ei ole mitään.”

”Ei olekaan. Prik-sienet ovat terraunionialaisille merkki pysytellä poissa.”

”Eli mitä nyt?”

”Nyt me suojaudumme sekä maaperän epäpuhtauksilta että pian alkavalta rankkasateelta.”

Tämän sanottuaan Lemmus kyykistyi ja alkoi etsiä jotain. Onneksi miehellä oli hansikkaat, sillä oletettavasti prik-sienten kasvualustan kaivaminen paljain käsin saattoi olla huono ajatus. Lena hengähti syvään ja odotti. Hän ei osannut edes arvata, mitä Lemmuksen mielessä liikkui, ja hän oli malttamaton jatkamaan matkaa. Hän ei halunnut altistaa lastaan ympäristölle, joka oli mahdollisesti jopa radioaktiivinen.

Lemmus ähkäisi, ja samassa Lena kuuli vaimean naksahduksen. Ei kulu-
nut aikaakaan, kun mies nosti maasta jotain. Se oli luukku.

”Ole hyvä ja kapua alas”, Lemmus kehotti.

”Mikä siellä on?” hän kysyi. ”Huoltokäytävä? Viemäri?”

”Kellari”, Lemmus vastasi. ”Tässä on ollut aikoinaan talo.”

”Kenen talo?”

”En tiedä, eikä sillä ole meille merkitystä”, kuului vastaus. ”Astu sisään.”

Lena osoitti rannevalollaan kohti alas johtavia tikapuita, kunnes astui varovaisesti miehen ohi ja lähti laskeutumaan niitä pitkin kohti pimeää. Mitä alemmaksi hän pääsi, sitä tunkkaisemmaksi ilma kävi. Se oli kuitenkin parempi vaihtoehto kuin kävely saastuneella maalla polttavia sienii väistellen. Kun hän saavutti kellarin pohjan, hän tunsu kovan ja tasaisen maan jalkojensa alla. Hän osoitti rannevaloaan eri puolille ja tutkaili näkemäänsä. Hän oli saapunut ahtaaseen, täyteen pakattuun tilaan. Hän yllättyi hieman tajutes-

saan, ettei kellarin ilma ollut kosteaa. Sen sijaan tilan täytti odottamattoman lämmin ilma, joka oli kuitenkin normaalia asumiseen tarkoitettua sisätilaa muutaman asteen viileämpää.

Lemmus sulki ulos johtavan luukun ja pudottautui kolmanneksi alimmalta askelmalta maahan. Mies aktivoi tilan valaistuksen, ja Lena sammutti rannevalonsa.

”Olet selityksen velkaa”, hän ilmoitti ja riisui hansikkaansa.

”Niin arvelinkin”, Lemmus naurahti.

”Kutsuit minut pohjoiseen, paikkakunnalle jonka nimeä en ole aikaisemmin edes kuullut. Kerroit ainoastaan, että haluat minut mukaasi pitämään sinut tarpeeksi loitolla rajavyöhykkeestä. Rajavyöhykkeen laidalla vaeltamisen sijaan olen päätynt vanhaan kellariin, joka on huomattavasti paremmassa kunnossa kuin sen olettaisi olevan.”

Lemmus virnisti, iski silmää ja heitti riisumansa takin läheisen laatikkopinnon päälle.

”Tämä kellari on varsin kestävää laatua, jos päällä ollut talo kadonnut jäljettömiin”, Lena lisäsi.

”Kellaria on hieman paranneltu”, Lemmus kertoi. ”Voit uskoa, ettei tämä tila ollut tässä kunnossa, kun tulin tänne ensimmäisen kerran.”

”Sinäkö tätä olet parannellut?”

”Minä ja Tilia.”

”Ahaa...”

”Taidat viimein oivaltaa, mistä on kyse”, Lemmus naurahti ja virnisti taas, tosin vielä ilkikurisemmin kuin aikaisemmin.

”Tämän täytyy liittyä teidän yhteiseen harrastukseenne”, Lena päätteli.

”Olet oikeassa”, mies tokaisi. ”Tulimme hakemaan siemeniä.”

”Se pullo”, Lena huokaisi muistaessaan yön etelärajalla noin kuukausi sitten. ”Se pullo, joka teille toimitettiin rajalle. Sanoit, että annat vastaavien toimituksien vastalahjaksi siemeniä.”

”Muistat oikein.”

”Olemmeko siis menossa joelle?”

”Kyllä.”

”Sinne on aika pitkä matka”, Lena huomautti.

”Ja reitti kulkee lähellä rajavyöhykettä. Siksi sinä olet täällä.”

”Sinun ei olisi tarvinnut pyytää minua tänne”, Lena huomautti. ”Olethan tehnyt näitä reissujasi aikaisemminkin ilman minun apuani.”

”Minulla oli aikaisemmin paikantimeni”, mies muistutti.

”Aah”, Lena oivalsi, ja hänen hymynsä leveni. ”Sinä et enää näe, mihin rajavyöhykkeen miinat on kätetty.”

”Kiitos sinun”, mies huomautti. ”Sinä sen sijaan näet ne. Sinulla on rajavartijana tieto koko miinakentästä, vaikka partioitkin lähinnä etelässä.”

”Tapanasi on siis ollut tunkeutua rajavyöhykkeelle asti myös täällä pohjoisessa.”

”Kyllä.”

”Ja se pullo, jonka näin kuukausi sitten, on täällä?” Lena kysyi ja katseli ympärilleen. ”Se pullo, jossa tätä teidän artikla 13 -paperianne on säilytetty?”

Lemmus katseli hetken ympärilleen, kunnes astui loitommalle ja tarttui löytämänsä mustaan laukkuun. Lena tunnisti sen heti. Se oli sama laukku, jota Lemmus oli kantanut rajalla kainalossaan. Se oli laukku, jota Lemmus oli varjellut ja jonka Lena oli uhanut ampua rikki, mikäli mies ei olisi avan-
nut sitä vapaaehtoisesti.

”Tämä on siis sinun ja Tilian varasto”, Lena ajatteli ääneen.

”Se on melko osuva kuvaus siitä, mihin me tätä käytämme.”

”Hyvä on”, Lena naurahi. ”Tämä on sinun ja Tilian *salainen* varasto.”

”Erinomaista!” Lemmus huudahti leikkisästi.

”Et kuitenkaan tiedä, kenelle tämä kellari on alun perin kuulunut?”

”En. Tiedän vain, että talo tuhoutui noin kolmisenkymmentä vuotta sitten.”

”Kolmekymmentä?” Lena kummastui. ”Onko maaperän saastumisella ja talon tuhoutumisella jotain tekemistä keskenään?”

”Kyllä.”

”Mutta miksi maassa on yhä myrkkijä?”

”Täällä oli aikoinaan jonkinlainen tuotantolaitos, jossa tarvittiin vaarallisia kemikaaleja”, Lemmus kertoi. ”Kaikista varokeinoista ja odotuksista huolimatta laitoksessa tapahtui onnettomuus. Se räjähti.”

Lena ällistyi.

”Mitä tämän talon asukkaille kävi?”

”Mikäli he olivat kotona, he todennäköisesti kuolivat ennen kuin ehtivät edes tajuta tapahtunutta”, Lemmus sanoi. ”Meidän onneksemme heidän kellarinsa oli kuitenkin harvinaisen vankkaa tekoa.”

”Miten sinä ja Tilia keksitte tämän paikan?”

”Mistä löytyisikään parempaa piiloa kuin paikasta, jonne kukaan ei halua mennä?” Lemmus kysyi ja hyväntuulisesti.

”Totta.”

”Kun Pinuksen piiloihin alkoi aikoinaan kertyä tavaraa, sain ajatuksen tutkia vanhoja, hylättyjä paikkoja kaupungin ulkopuolelta. Tutkin vanhoja uutisia ja löysin maininnan Simuksen lähellä tapahtuneesta tuhoisasta räjähdyksestä, joka jätti ympäristötarkastajille työtä vuosikymmeniksi.”

”Teidän In Situ -projektinne ei siis ole yletynyt tänne saakka”, Lena toikaisi kotimaan suojeluviraston ja matriarkkojen hyväksymään epämääräiseen projektiin viitaten.

”Miksi olisi?” Lemmus naurahti. ”Tämähän on kaikkien karttojen mukaan Terra Unionian maaperää, ja In Situ -projektia kiinnostaa hirundalainen maaperä. Olemme yhä syvällä Pinian sektorilla.”

”Eikö se projekti toiminut rajavyöhykkeen sisäpuolellakin?”

”Kyllä, mutta lähinnä Ursavian sektorilla. Täällä ei ole In Situ -projektin väelle mitään mielenkiintoista. Prik-sienetkin istutettiin aukealle kauan ennen projektia.”

Lena tuhahti ja pudisteli päätään. In Situ -projektista puhuminen sai hänet yhä huonolle tuulelle.

”Eikä tänne olla suunnittelemassa uutta asuinalueetakaan, joten maan puhdistuksella ei ole kiire”, Lemmus jatkoi.

”Luulisi sienien puhdistavan maaperää nopeammin.”

”Sieniä alettiin ympätä tänne vasta muutama vuosi sitten, kun paikallinen yhteisö alkoi vaatia sitä varsin äänekkäästi.”

”Unohdettiinko tämä paikka räjähdysen jälkeen? Kuulostaa hyvin epäterraunionialaiselta.”

”Kun me tulimme tänne Tilian kanssa ensimmäisen kerran, koko aukea ja lähimetsätkin olivat käyttökiellossa. Paikalliset heräsivät tilanteeseen vasta muutama vuosi sitten, kun he halusivat metsän takaisin virkistyskäyttöön. He tekivät asiasta esityksen, ja aukiota alettiin puhdistaa.”

”Kuulostaa tosi epämääräiseltä”, Lena virkkoi. ”En tiedä, miten täällä pohjoisessa asioita hoidetaan, mutta Taurusian sektorilla kasvaneena olen tottunut siihen, ettei maaperän puhtauden suhteen olla leväperäisiä.”

”Taurusian sektorista poiketen tämä ei ole viljelysmaata”, Lemmus huomautti. ”Ehkä täällä ei olla niin tarkkoja asiasta.”

”Luulin, että ympäristön puhtaus oli yksi terraunionialaisten tärkeimmistä arvoista.”

”Ehkä alue unohtui ympäristövirastolta”, Lemmus arveli. ”Inhimillisiä erehdyksiä sattuu. Ja jos Simus olisi suurempi asutuskeskus, maaperän puhdistusmenetelmäkin saattaisi olla toinen, mutta tämä ei ole Terra Unionian suosituimpia seutuja. Paikallisetkin halusivat lähinnä aukeaa sivuavat metsät

käyttöönsä, ei itse aukeaa, jolla lieene yhä täällä asuvien keskuudessa huono maine. Aukean maaperä saa siis toipua kaikessa rauhassa, ja tämä pikku kellari pysyy piilossa.”

”Vaikutat luottavaiselta.”

”Seuraan kyllä tilannetta, siitä voit olla varma.”

”Syytä olisikin”, Lena tokaisi. ”Mikäli kaikki tämä roju on teidän, tätä ei siirretä hetkessä uuteen piilopaikkaan.”

”Roju?” Lemmus naurahti.

”Oi, anteeksi”, Lena laushti nauruaan pidätellen. ”Tarkoitin tietenkin näitä mittamattoman arvokkaita keräilyesineitä.”

”Sitähän minäkin”, Lemmus tokaisi ja iski silmää.

”Mikä meidän aikataulumme on?” Lena kysyi. ”Missä sinulla on ne siemenet, joita olet lähettämässä Hirundaan?”

Lemmus kaivoi housuntaskustaan pienen, tuskin kananmunan kokoisen kotelon.

”Siemenet ovat tässä”, mies tokaisi. ”Tilia hankki ne Pinuksesta.”

”Suoraan Terra Unionian sydäimestä”, Lena lisäsi. ”Mitä siemeniä ne ovat?”

”Persiljaa.”

”Persiljaa?” Lena naurahti. ”Te lähetätte Hirundaan niinkin tavanomaisen yritin kuin persiljan siemeniä?”

”Tavanomaisen Terra Unioniassa”, Lemmus huomautti. ”Rajan takana persiljakin on suuri harvinaisuus.”

”Tietävätkö toimituksen vastaanottajat, mitä siemenillä edes tehdä?” Lena naurahti. ”Lu ei ainakaan tietäisi.”

”Se ei ole meidän ongelmamme”, Lemmus naurahti. ”Meidän tulee vain lähettää siemenet rajan taakse. Tilia on kuitenkin aina valinnut lähetettävät siemenet sen mukaan, minkä hän olettaa olevan mahdollisimman helppoja kasvatettavia jopa hirundalaisille.”

”Loogista.”

”Lisäksi hän puhui jotain C-vitamiinipitoisuudesta.”

”Huolestuttaako Tiliä hirundalaisten vitamiinien saanti?” Lena nauroi.

”Hän ajattelee asiat perinpohjaisesti.”

”Ja hirundalaiset eivät tule koskaan tajuamaan, kuinka huomaavainen hän on”, Lena päätteli. ”Milloin meidän pitää saada siemenet rajan taakse?”

”Toimitusta odotetaan muutaman päivän ajan”, Lemmus vastasi epämääräisesti. ”Aikaikkuna sulkeutuu neljän päivän päästä, joten meillä on ruhtinaallisesti aikaa.”

”Hyvä”, Lena tokaisi. ”Joelle on matkaa, joten voimme edetä sitä kohti ilman kiirettä.”

”Ja hyvä niin, sillä sinun on syytä pitää hengähdystaukoja aika ajoin.”

”Miten niin?” Lena naurahti.

”Sinun raskautesi alkaa jo näkyä”, Lemmus huomautti. ”En ole nähnyt sinua viikkoihin, ja vatsasi oli ensimmäinen, johon kiinnitin huomiota.”

Lemmuksen sanat osuivat Lenaan yllättävän voimakkaasti, ja hän vaka-voitui. Hän ei ollut pitänyt raskauttaan vielä erityisen näkyvänä.

”Kukaan muu ei ole siitä huomauttanut”, hän kertoi.

”Ehkä muut eivät ole osanneet kiinnittää siihen samalla tavoin huomiota”, Lemmus tokaisi. ”Raskaus kuitenkin näkyy jo.”

Lenan hyväntuulisuus taittui. Hän ei olisi välittänyt keskustella raskaudesta lainkaan. Hän oli jo ennättänyt toivoa, ettei Lemmus olisi huomannut hänen tilaansa, mutta mies oli tarkkaavaisempi kuin hän oli olettanut.

”Sinun tulee peittää vatsasi paremmin”, mies lisäsi.

”Olen jo vaihtanut suurempaan univormuun peittääkseni sen”, Lena kertoi. ”Jos rajavartiostossa suurentumiseni on huomattu, minun todennäköisesti ajatellaan lihoneen. On luonnollista, että ihmisen paino heilahtelee hieman.”

Lemmus hengähti syvään, muttei sanonut mitään. Miehen vaitonaisuus alkoi kuitenkin hieman kiusata Lenaa.

”Tilanne on hallinnassa”, hän vakuutti.

”Hyvä on”, Lemmus laushti ja käänsi sitten hänelle selkänsä.

Lena hengähti syvään ja alkoi tarkastella kellariin tuotuja tavaroita. Hän toivoi, ettei raskaus tulisi enää puheeksi tämän reissun aikana. Oli tarpeeksi, että Lu oli alkanut puhua siitä taukoamatta huomattuaan hänen raskausvatsansa kasvaneen. Sen jälkeen he eivät olleet juuri muusta puhuneetkaan, minkä Lena koki ajoittain turhauttavaksi. Lu ei ollut koskaan nähnyt raskaana olevaa naista, joten Lena yritti olla kärsivällinen, mutta joskus Lenasta olisi ollut mukavaa olla kuten ennenkin.

Lena kiersi tavarapinolta toiselle. Vaikutti siltä, että suuri osa kellariin piilotetuista tavaroista oli pakattuina lukittuihin laatikoihin, joiden sisältöjä hän saattoi vain arvailla. Laatikoista huolimatta kellarissa oli yhä tilaa uusille tavaroille, joten Tilian ja Lemmuksen ei tarvinnut alkaa etsiä kellarin rinnalle toista piiloa vielä hetkeen.

”Titania mahtuisi tänne”, Lena oivalsi.

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Kolmas kirja

Suuri sota on jättänyt Maan syville arville. Maa-alueet päiväntasaajalta kääntöpiireille ovat asuinkelvottomia aavikoitumisen, saastumisen ja äärisäiden takia. Suuren sodan myötä ihmiskunnan kulttuurihistoria on unohdettu ja menneisyys on menettänyt merkityksensä. Sodasta selvinneiden jälkipolvet elävät kuitenkin rauhan ja edistyksen aikakautta.

Terra Unionian kolmannessa kirjassa Lena Vaal päätyy rajavyöhykkeen pohjoisosaan salainen kantamus mukanaan. Tilia Linum taas vastaanottaa työssään kummallisen, lähes mahdottomalta vaikuttavan toimeksiannon. Samaan aikaan Anamona Vaal törmää Pinuksessa muhiviin synkkiin ja hyytäviin suunnitelmiin, joista molemmat pyrkivät horjuttamaan Terra Unionian tulevaisuutta. Kun kaikki valot sammuvat, kukin voi luottaa ainoastaan omiin korviinsa.



ISBN: 9789523185210